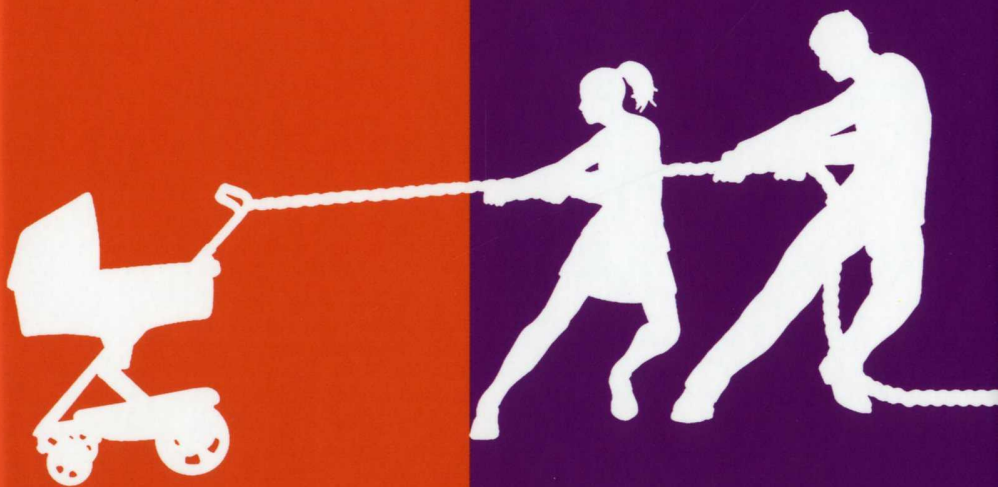

Na rodičovstve je niekedy
najťažšie zachovať si chladnú hlavu

Láska

a bezsennej noci

NICK SPALDING

Láska
a bezsenné noci

Láska a bezsenné noci

NICK SPALDING

Libri
FORTUNA

Original title: Nick Spalding: LOVE AND SLEEPLESS NIGHTS
Copyright © 2011, 2012 by Nick Spalding
First published in Great Britain in 2012 by Coronet
Cover illustrations © Shutterstock.com

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2014
Translation © Mária Holečková, 2014

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Miroslava Nováková
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat',
ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek
spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-261-4

Obsah

Laurin denník – pondelok 1. apríla	9
Jamieho blog – 2. apríla, utorok	24
Laurin denník – streda 22. mája	39
Jamieho blog – 11. júna, utorok	49
Laurin denník – streda 12. júna	59
Jamieho blog – 10. júla, streda	70
Laurin denník – sobota 17. augusta	81
Jamieho blog – 10. septembra, utorok	93
Laurin denník – piatok 4. októbra	103
Jamieho blog – 10. novembra, nedeľa	114
Laurin denník – pondelok 2. decembra	123
Jamieho blog – 2. decembra, pondelok	132
Laurin denník – pondelok 2. decembra, pokračovanie	143
Jamieho blog – 10. decembra, utorok	153
Laurin denník – pondelok 13. januára	163
Jamieho blog – 28. marca, piatok	172
Laurin denník – štvrtok 5. júna	183
Jamieho blog – 13. júla, nedeľa	198
Laurin denník – piatok 25. júla	210

Jamieho blog – 3. septembra, streda	225
Laurin denník – nedeľa 31. augusta	240
Laurin denník – štvrtok 4. septembra	241
Jamieho blog – 4. novembra, utorok	254
Laurin denník – pondelok 10. novembra	263
Jamieho blog – 30. novembra, nedeľa	274
Laurin denník – nedeľa 30. novembra	281
Poppin iTalk – 2. decembra 2031	285

*Toto je príbeh o rodičovstve, takže ho,
samozrejme, venujem svojej mame Judy,
ktorá ma vychovala sama a poskytla mi všetku
lásku a podporu, čo som potreboval.*

Laurin denník

pondelok 1. apríla

Drahá mama,

tak sa mi to nakoniec podarilo. Splnila som si dávnu túžbu. Jedinú vec, ktorú som chcela zvládnuť už od detstva.

Usilovala som sa k tomu dopracovať roky, no teraz môžem čestne vyhlásiť, že ja, Laura Newmanová, som sa úspešne povracala pred skupinou mužov na dôležitom pracovnom pohovore.

Viem, je to iba skromný úspech. Iní sa vyšplhali na Mount Everest či liečia rakovinu. Mojm cieľom bolo len veľkolepo zahanbiť svoju maličkosť pred významnými a vplyvnými ľuďmi.

Och, veru áno. Keď sa môj čas na zemi bude chýliť ku koncu, vrátim sa k mnohým príjemným spomienkam – vrátane tej, keď som počas prijímacieho pohovoru v londýnskej centrále firmy Hotel Chocolat poriadne ovracala troch výkonných riaditeľov.

Načasovanie bolo, ako inak, dokonalé.

Náhle silné nutkanie na dávenie ma nezastihlo počas sledovania programu *Británia má talent* ani pri

počúvaní Jamieho príhod z práce. Prišlo vtedy, keď som svojou bezkonkurenčnou znalosťou výroby čokolády a marketingu robila dojem na potenciálnych zamestnávateľov.

Všetko sa vyvíjalo veľmi dobre. Pozvanie na pohovor dorazilo práve včas, aby zachránilo moje nervy, Jamieho zdravý rozum a náš spoločný účet v banke.

V dôsledku recesie sme museli zatvoriť obchod a to nás stresovalo a ničilo. Keby som získala dobre platené miesto v jednej z najväčších čokoládovní v krajine, spasilo by nás to. Keď som otvárala predajňu, s týmto som nerátala. Z vedenia nezávislého obchodu sa stalo žonglovanie s ručnými granátmi. Aby som povedala pravdu, pokúsila som sa ho utiahnuť dlhšie, ako bolo rozumné. Keby som myslela iba logicky, bola by som ho predala s minimálnou ujmou už pred dvoma rokmi. Tak veľmi som sa však doň vložila, že zadebnenie okien a odovzdanie kľúčov mi pripadalo ako zrada vlastných snov.

Tie však neplatia účty, takže pred tromi mesiacmi sa nevyhnutné stalo skutočnosťou a ambiciózny plán Laury McIntyrovej o nadvláde nad svetom čokolády stroskotal.

Musím priznať, že nakoniec som cítila trochu úľavu. Vypätie z vlastnenia obchodu som, žiaľ, nahradila stresom z hľadania práce, takže to nebola veľká výhra. Asi si dokážeš predstaviť, ako som sa

potešila, keď som našla v inzercii ponuku na pozíciu v spoločnosti Hotel Chocolat. Bola pre mňa ako ušitá. Mala som na ňu všetky predpoklady – schopnosti, skúsenosti aj kvalifikáciu.

Tak som sa vybrala do Londýna. Potkýnala som sa vo svojich najčernejších, najlesklejších a najrepresentatívnejších topánkach s vysokými podpätkami, mala som na sebe ten najlepší čierny pracovný kostým s úzkou sukňou a so sakom a vlasy som mala pevne zopnuté čo najprofesionálnejšie, ako sa dá vydržať bez toho, aby sa mi nezalievali oči slzami. Na ten pohovor som bola pripravená lepšie ako vojenské jednotky na vylodenie v Normandii. Môj úbohý, daňami preťažený mozog bol preplnený všetkými detailmi obchodných praktík a metód spoločnosti.

Pod pazuchou som niesla svoje návrhy. Obsahovali nové dizajny a príchute, čo som vymyslela, a tiež recepty z môjho obchodu z obdobia pred krízou, ktorá všetko zničila. Bola som rozhodnutá získať to miesto. *Som predsa moderná, silná a tvorivá žena, ktorú nikto neodmietne!*

Keď som však o 8.15 nastúpila v dažďom zaliatom Southamptone do vlaku, ktorý smeroval na stanicu Waterloo v Londýne, cítila som sa zvláštne. Vinu som prisúdila sobotnej noci, keď sa konala Charlina narodeninová oslava. Nikdy predtým som sa z opice nezotavovala dva dni, no teraz mám tridsať, takže sa to asi bude stále len zhoršovať.

Cestou som si opakovala informácie a usilovala som sa nevšímať si dvoch nevychovancov, ktorí sedeli na konci vozňa. Obaja boli opití a jeden z nich zjavne trpel nejakou poruchou, pretože si zo svojho mobilu púšťal pieseň od Pink *Perfect* a nahlas s ňou spieval. Zvlášť si dal záležať, aby zakaždým na plné hrdlo zajačal: „*You are perfect, FUCKING perfect to me-ee!*“ Takíto ľudia určite chodia niekam na kurz, kde ich učia, ako čo najefektívnejšie otravovať spoluobčanov. Na prvej lekcii asi preberajú, ako zrazu prudko zastaviť v strede ulice a všetkým zavadzať, a postupne sa prepracujú k tomu, ako úspešne priviesť svojich susedov do šialenstva prostredníctvom večierkov, ktoré trvajú do tretej nadržanom, a vlastníctvom agresívnych zapáchajúcich pitbulov. Tí dvaja, s ktorými som mala tú česť, zrejme excelovali na lekcii o nevhodnom správaní v prostriedkoch verejnej hromadnej dopravy. Našťastie ma od nich oslobodil svalnatý ochrankár, čo nemal na ich hlúposti náladu. Prebehol okolo mňa a promptne tých dvoch lotrov vysadil na stanici vo Wokingu, skôr ako stihli zdevastovať celý vlak.

Ocitla som sa v Londýne. Jazda do sídla spoločnosti Hotel Chocolat bola taká drahá, že som takmer musela ponúknuť na predaj svoju ruku, nohu a časť vnútorných orgánov, aby som ju dokázala zaplatiť. Na miesto som dorazila v poriadku a včas. Bola som pripravená očariť svojich perspektívnych

zamestnávateľov znalosťami a osobnosťou. Dúfala som, že sú pripravení.

Najprv som však musela pol hodiny čakať na recepcii. Zdá sa, že k pracovnému pohovoru to dnes už bežne patrí. Zamestnávatelia asi majú nejaký manuál, ktorý tvrdí, že ak záujemcov o miesto posadia na tridsať nepríjemne tichých minút oproti pracovníčke recepcie, utlmí ich to.

Táto mala asi dvadsaťdva rokov a na tvári viac mejkapu ako Žolík z Batmana. Dúfala som, že odniekiaľ zboku sa ozve hlasný zvuk. Zaujímalo ma, či by jej ten nános z tváre opadol, keby za ním rýchlo obrátila hlavu.

Vtom zazvonil telefón a kráľovná klaunov ho zdvihla. „Čakajú vás, pani Newmanová,“ oznámila mi cez štyri podkladové vrstvy.

„Vďaka,“ odpovedala som. Vstala som a okamžite som si začala upravovať sukňu, na ktorej sa objavili pokrčené záhyby napriek tomu, že som pol hodiny nehybne sedela. Vzala som do rúk svoj fascikel a srdce mi bilo ako splašené. Prešla som okolo Heatha Ledgera a zamierila som k drahým mahagónovým dverám.

Otvoril ich upravený mladý muž v elegantnom sivom obleku. Usmial sa na mňa ako predajca jazdených vozidiel.

„Dobré ráno, pani Newmanová,“ pozdravil ma. „Nech sa páči, posaďte sa.“ Pokynul k stoličke opro-

ti vôbec nie lacnému mahagónovému stolu. Niekde v meste musel sídliť veľmi spokojný predavač tohto vzácneho dreva. Pri takýchto zákazkách mal určite aj zlatý záchod.

„Bonné ráno,“ odvetila som.

Bonné ráno? Čo, dopekla, znamená Bonné ráno? Chcela som, samozrejme, povedať dobré ráno, no zaúradovali moje napnuté nervy. Teraz si o mne bude myslieť, že som akási čudáčka a fanúšička hlodavcov!

„Dobré ráno,“ opravila som sa. Trochu zmätene sa na mňa usmial a posadil sa za stôl k svojim dvom kolegom. Jeden bol chudý, príjemne pôsobiaci černochoch v peknom modrom obleku a druhý bol Christopher Biggins.

Niekoľko ráz som zažmurkala. Je to možné? Kedy Biggins – zavalitý komik a hviezda mnohých scénok z osemdesiatych rokov minulého storočia – zmenil zamestnanie a stal sa topmanažérom v spoločnosti obchodujúcej s čokoládou?

Znova som zaklipkala očami. Vďaka bohu, nebol to on. Len sa naňho neuveriteľne podobal. Uľavilo sa mi. V spoločnosti filmových hviezd som nesvoja, aj keď patria medzi tie menej známe. Raz som uvidela súťažiaceho zo šou *Big Brother* v obchode s cédečkami a takmer som sa pocikala. Striaslo ma pri predstave, že by som sa mala správať profesionálne pod dohľadom známeho komika, ktorý hral Lukewarma v sitkome *Porridge*.

Počkať. A nezomrel náhodou? Mám pocit, že som o tom niekde čítala... Ach, bože. Ako dlho tu už stojím a myslím na Bigginsa?

„Posaďte sa, prosím,“ vyzval ma muž, čo vyzeral ako on. Podľa výrazu na jeho tvári som vedela, že som tam stála a premýšľala o Bigginsovej smrti pridlho.

Viac naňho nemysli, ty bláznivá ženská!

Sadla som si. Potešilo ma, že stôl zakrýval výhľad na moju pokrčenú sukňu. Opäť som pocítila nevoľnosť, tentoraz silnejšiu ako predtým. Bola som však presvedčená, že ju spôsobila kombinácia stresu a opice po sobotnejšej noci, a tak som sa ju pokúsila ignorovať.

„Volám sa Charles Lipman,“ predstavil sa mi ten pekný černocho. „Toto sú moji kolegovia. David Presley,“ ukázal na úlisného predavača áut. „A Roger McDougal,“ naznačil smerom k Bigginsovmu dvojníkovi.

„Veľmi rada vás všetkých spoznávam, páni,“ zaklamala som.

„Aj my vás, pani Newmanová,“ pokračoval Lipman. „Váš životopis naznačuje, že by ste mohli mať všetky predpoklady na prácu kreatívnej manažérky. Povedzte nám o svojich doterajších skúsenostiach.“

Tým sa začal pohovor. Myšlienky o televíznych hviezdach (ktoré mohli aj nemuseli byť mŕtve), o pokrčených sukniach a o záporných hrdinoch v *Batma-*

novi som potlačila a začala som presviedčať tých troch mužov, že som na ich rozprávkovú pozíciu vhodná.

Všetko sa vyvíjalo výborne. Teda aspoň prvých dvadsať minút. Keď som im rozprávala o ich biznise, spokojne prikyvovali. Pri mojich návrhoch na zvýšenie produktivity a marže sa súhlasne usmievali. Dokonca sa zasmiali pri mojom vtipnom opise vlastného podnikania v období recesie. Deň predtým som si ho nacvičila s Jamiem. Nebola som si istá, či ho použiť, no Jamie ma presviedčal, že tým potenciálnym zamestnávateľom ukážem svoju žiari-vú osobnosť.

Nebolo príjemné opisovať do detailov krach obchodu. Nikto nerozpráva rád o svojich prehrách. Najdôležitejšie bolo, aby vedeli, že som neuspela vinou zlej svetovej ekonomickej situácie a nie pre úbohé obchodné zručnosti. Zdalo sa, že so všetkými mojimi tvrdeniami súhlasia, tak som sa presunula k iným záležitostiam.

Keď som im vysvetľovala svoju marketingovú stratégiu na Veľkú noc, zrazu ma zachvátila od rána zadržovaná nevoľnosť.

„Ste v poriadku, pani Newmanová?“ spýtal sa nepravý Biggins. Všimol si, že som veľmi zbledla.

„Áno,“ zapišťala som. Niekoľko ráz som sa zhlboka nadýchla a pokračovala som. „Ako som spomínala, je nutné zamerať sa na rodičov. Pripravila som niekoľko sloganov, ktoré...“

V mojich ústach sa dialo čosi nedobré. Chvíľu boli prázdne a vzápätí plné. Nikdy predtým som nič také nezažila.

Vždy tomu predchádzali varovné signály: obrátený žalúdok, príšerná mednatá chuť na jazyku, stiahnuté hrdlo... no tentoraz sa to objavilo ako by zázrakom. Nie však takým, aký predvádzal Paul Daniels na peknej Debbie McGeeovej, ani takým, aký používa na nič netušiacich okolooidúcich David Blaine.

Jednoducho sa mi zrazu objavili v ústach vývratky. Zovrela som pery, aby som im zabránila uniknúť von. Líca sa mi nafúkli a vyzerala som ako čipmank Alvin.

„Božemôj! Je vám zle?“ zhrozil sa Charles Lipman.

Alvin však nedokázal odpovedať. Ak by otvoril ústa, vyšiel by z nich len prúd vývratkov. Nieкто by možno tvrdil, že je to príjemná zmena v porovnaní s jeho zvyčajným pišťavým spevom, no ja by som radšej sedela niekde inde a vypočula si celý jeho zlý album, ako mala plné ústa obsahu svojho žalúdka.

S hrôzou som pocítila, ako sa mi do preplnených úst valí ďalšia vlna. Pokúsila som sa zakryť ich rukou, ale už som tomu nestihla zabrániť. Tlak bol neznesiteľný – asi ako keď sa tučný muž prediera pomedzi ľudí vo dverách metra. Ten malý otvor viac nevládal odolávať. Bariéra sa narušila a Jericho padlo.

Pomedzi prsty mi vystrekli vývratky, šťastné, že sa konečne oslobodili. Mala som pocit, akoby som rukou zakryla hadicu, len to viac smrdelo a znamenalo budúcu cestu do čistiarne.

Všetci muži sa zhrozene odtiahli. Charles Lipman a David Presley v momente vyskočili zo stoličiek, ale úbohý starý zavalitý Bigginsov dvojník nebol taký hybký. Namiesto toho sa len komicky zvalil dozadu. Pravý Biggins by bol na jeho výkon hrdý.

Ani ja som viac nesedela. Jednou rukou som si zakrývala ústa a druhou som im naznačovala, že potrebujem nájsť toaletu. Horúčkovito som na všetky strany ukazovala prstom, a pritom som ustupovala dozadu. Vyzeralo to, akoby som vymyslela nový tanec. Akúsi verziu charlestonu, pri ktorej sa kýva prstom, nadúvajú sa líca a prepletá sa nohami.

Charles Lipman našťastie rozlúštil moje kreácie a zvrieskol: „Za tými dverami je záchod!“ Pritom šialene ukazoval prstom na ďalšie drahé mahagónové dvere po mojej pravici.

Rozbehla som sa k nim a rozrazila som ich. Dnu bola exkluzívna toaleta. V tej určite ešte nikto nevracal. Nebola určená na také veci. Určite ju navštívilo veľa bohatých chlpatých pánskych zadkov, no ja som bola prvá žena, ktorá tam prišla s takýmto cieľom. S úľavou som pokrstila útroby jednej z mís.

Väčšina obsahu žalúdka už bola vonku, takže ma aspoň nasucho nenapínalo. To je zvyčajne tá najhor-

šia časť. Človek vydáva zvuky ako vzpierač, ktorý sa pokúša zdvihnúť nad hlavu stoosemdesiat kilogramov, a vyzerá ako pes, čo sa usiluje vykašľať zabehnutú kosť.

Po niekoľkých minútach som bola schopná vstať a ísť sa umyť. Na saku som mala zopár fliačikov od vývratkov, no mohlo to byť aj horšie. Zo zrkadla na mňa hľadela tvár heroínom zničenej prostitútky, ale moje oblečenie vyzeralo vzhľadom na okolnosti stále dobre.

Samozrejme, nedokázala som z tej miestnosti vyjsť. Bol to môj nový domov. *Budem potrebovať jedlo, nápoje a iné zásoby.* Našťastie som mala vo vrecku mobil, takže som mohla komunikovať s blízkymi. *Určite im budem chýbať, no možno by ľudia zo spoločnosti Hotel Chocolat vedeli zriadiť návštevné hodiny.* Uložím sa v jednej z kabínok a dám si doniesť nejaké knihy, aby som sa počas nasledujúcich rokov nenudila, ale stále je to lepšie, ako otvoriť dvere a čeliť trom mužom, pred ktorými som vracala.

„Pani Newmanová?“

Bol to ten prekliaty nepravý Biggins. Chcel, aby som vyšla von. Zaumienil si tešiť sa z mojej hanby, hajzel jeden. *Nenávidím ťa, falošný Christopher Biggins, aj všetko, čo symbolizuješ.*

„Ste v poriadku, pani Newmanová?“ ozval sa vzápätí Presley.

Samozrejme, že nie, ty idiot. Práve som si zničila všetky šance na prácu vo vašej spoločnosti.

„Áno, som!“ zakričala som zbytočne nahlas. „Už idem von.“

Dvere sa otvorili a za nimi na mňa čakali tri znepokojené tváre. Musím uznať, že Bigginsov dvojník vyzeral najustaranejší.

„Páni, ospravedlňujem sa. Neviem, ako sa to mohlo stať. Predpokladám, že som chorá.“

Charles Lipman prižmúril oči. „Nie ste náhodou... tehotná?“ spýtal sa opatrne.

Ja? Tehotná? Nebláznite!

„Och, o tom veľmi pochybujem, pán Lipman. S manželom dôsledne používame antikoncepciu.“

Tak a bolo to vonku. Trom mužom, ktorých som spoznala len pred polhodinou, som vykladala o svojom sexuálnom živote. Od hanby som očervenela.

„Aha.“ Lipman bol zhrozený. Presley vyzeral ako vyplašený jeleň a McDougal naďalej pôsobil ako Christopher Biggins.

„Nuž, pani Newmanová,“ pokračoval Lipman, „možno by sme, vzhľadom na to, čo sa stalo, mali pohovor prerušiť. Nechceme vás nútiť pokračovať v takom stave.“

Myslí tým obrovskú nevoľnosť, alebo uschnuté vývratky na fázónke môjho saka?

„Asi máte pravdu, pán Lipman.“ Bola som skrúsená. „Ďakujem, že ste si dnes na mňa našli čas. Ospravedlňujem sa za túto situáciu.“

„To je v poriadku, pani Newmanová. Aj moja manželka trpela rannými nevoľnosťami, keď čakala naše prvé dieťa,“ poznamenal nepravý Biggins.

Ja nie som tehotná. Chod' dočerta, dedko!

Prešla som okolo nich a vzala som si fascikel.

„Ak chcete, pokojne to tu nechajte, pani Newmanová. Rád by som si všetko prezrel,“ navrhol Charles Lipman. V záplave poníženia som uvidela iskierku nádeje.

„Ďakujem, pán Lipman. Nechám ho teda tu.“ Bola som prekvapená, ako sa mi triasol hlas. Zrazu som si s hrôzou uvedomila, že sa chystám rozplakať. Lipmanov návrh, aby som mu nechala svoje odporúčania, ma doviedol k slzám.

Čo sa to so mnou deje, dopekla?

S lesklými očami a s trasúcimi sa perami som mu išla podať ruku. Zadíval sa na ponúknutú pravicu, akoby na nej hľadal známky mojich vývratkov. Usmiala som sa ako podpaľač, čo drží zápalku, a prehltnula som guču v hrdle.

„Tak teda zbohom, páni,“ utrúsila som rýchlo. „Želám vám príjemný deň.“

Všetci traja mi rovnako slušne odpovedali.

Bigginsov dvojník dokonca v jednom okamihu vyzeral, akoby ma chcel objasť. Myslím, že by som to nezniesla. Ak by to skúsil, vybuchla by som do plaču. Akoby aj nie? Veď mal priateľskú tvár komickej legendy. Našťastie ten nápad zavrhol a ja som bez

slova opustila miestnosť. Keď som prechádzala okolo Žolíka, počula som, ako cez telefón zháňa upratovačku do kancelárie pána Lipmana. Okamžite. Horšie by som sa necítila, ani keby mi oznámili, že trpím horúčkou dengue...

Samozrejme, že nie som tehotná. V nijakom prípade! Je to len pozostatok sobotnej noci a pravdepodobne v tom má prsty aj thajské jedlo zo včerajšej donášky. Áno, to musí byť ono! Len kombinácia veľkého množstva vodiek a skazených kuracích rezancov Pad Thai.

Cestou na vlakovú stanicu som sa *úplnou náhodou* zastavila v lekární. Išla som si len kúpiť pastilky Rennie na upokojenie žalúdka. Vôbec som netušila, ako sa na pult dostal aj tehotenský test, ale keď tam už bol, zaplatila som zaň a vložila som si ho do vrecka. Možno si ho spravím neskôr, iba zo zvedavosti – alebo aj nie! No len preto, že som to nikdy predtým nerobila a z čisto akademických dôvodov ma zaujíma, ako funguje.

Napokon, nie je možné, aby som bola tehotná. Och, nie, len to nie!

Dobrý bože, som tehotná. Ťarchavá. Nabúchaná. V požehnanom stave. Nosím v sebe prvé bunky nenarodeného ľudského stvorenia, ktoré sa jedného dňa bude chcieť dostať z mojej vagíny... to sa predsa nedá. Je to nemožné. Vytlačiť človeka z mojej uhla-

denej, zdravej dámskej záhradky? Absurdné! Absolútne nereálne!

Ach, mami, veľmi si želám, aby si tu teraz bola so mnou. Som vydesená.

Milujem Ťa a chýbaš mi.

Tvoja čoskoro obrovská dcéra Laura

Jamieho blog

2. apríla, utorok

„Neboj sa, vytiahnem ho pred vyvrcholením a urobím sa ti na chrbát.“

Táto veta mi navždy zmenila život. Nezníe apokalypticky, erudovane a ani ju asi nikto nebude citovať. Takto však znel umieračik, ktorý oznamoval koniec bezstarostného a roztopašného života Jamieho Newmana. Veľa som o tom premýšľal a viem, že je to tak.

Stalo sa to pred mesiacom.

Vlastne nie... vráťme sa ešte k minuloročnej jeseni, keď Laura musela vysadiť antikoncepciu, pretože z nej mávala migrény. Neprekážalo mi to. Kúsok od mojej kancelárie bola klinika plánovaného rodičovstva, kde som si bol zdarma vziať zásobu kondómov na obdobie, kým Laura nenájde iné, vhodné tabletky, a nebude viac musieť celý deň preležať v tmavej izbe, alebo kým sa nerozhodneme pre iný typ ochrany pred počatím.

Mala to byť dočasná záležitosť, no obaja dlho otáľame, kým niečo urobíme. Dôkazom je náš osemroč-

ný gauč. Hoci v televízii nepretržite beží reklamný spot na dlhodobý výpredaj sedačiek, stále sa nedokážeme prinútiť zodvihnúť zadky a ísť si prezrieť najnovšiu kolekciu.

Prenesme sa teraz do obdobia spred niekoľkých týždňov – do neuveriteľne nudného nedeľného marcového večera. V podstate za všetko viním Simona Cowella. Keby do programu *Británia má talent* vybrali zaujímavejších ľudí, neuchýlili by sme sa namiesto jeho sledovania k rýchlovke. Chceli sme potom ešte stihnúť motoristickú reláciu.

Uvedomujem si, že je to vrcholne neromantické, ale nie je to také zlé. S Laurou vedieme veľmi zdravý sexuálny život, ktorého súčasťou býva aj dlhé, zmyselné a nežné milovanie. Život je však zmena, a keď máme trochu času, prikloníme sa aj k rýchlovke. Žiaľ, keďže obaja dlho pracujeme, často ju volíme ako náhradu dlhých vášnivých hier pri sviečkach. To je tienistá stránka dvadsiateho prvého storočia.

V každom prípade sme našu rutinu doviedli do dokonalosti. Sex mávame ráno pred odchodom do práce, večer, kým sa rozmrazuje kurča, v kúpeľni, tesne pred odchodom na nákup do Tesca... a raz, keď sme boli nezvyčajne nadržaní, dokonca aj v nefunkčnom výťahu v Tescu. Nebojte sa, obaja sme sa potom cítili hrozne.

Ak by existovala súťaž v rýchlokvákach, mali by sme veľkú šancu vyhrať.

V ten osudný večer som na spomínanom starom gauči nastavil svoju milú, pôvabnú a prekrásnu ženu do polohy na kolenách a pripravoval som sa na rýchle poriadne búšenie.

Keď tu zrazu, pohroma!

„Dopekla! Už nemám kondómy,“ povedal som jej a naďalej som si šúchal malého Jamieho, aby zostal stáť, kým vyriešim vzniknutú situáciu.

„To fakt?“ odvetila moja nádherná žena. Zadok mala vystrčený a rukami objímala vankúše na gauči. „Ani ja nijaké nemám!“

„Ani sa nepohni,“ prikázal som jej. „Idem sa pozrieť do nočného stolíka.“

Rozbehol som sa preč. Môj penis predtým mnou veselo poskakoval ako čarovný prútik. Laura si vložila tvár do dlaní. Pekný zadok mala stále vypučený a bola prehnutá v chrbte. Považoval som tú polohu za neodolateľnú.

Ako na potvoru v nočnom stolíku neboli nijaké kondómy. Zašiel som skontrolovať aj skrinku v kúpeľni. Naďalej som trel Jamieho juniora, aby bol pripravený, keď sa mi podarí nájsť aspoň jedného gumeného záchrancu. Päť minút som prehľadával každú skrinku a zásuvku, na ktorú som si spomenul – a to všetko jednou rukou. Vyzeral som ako nejaký sexuálny úchylák, ktorého fetišom sú skladovacie priestory v domácnosti.

„Pohni sa, Jamie!“ zakričala Laura netrpezlivo.

„Prepáč! Skús sa, ehm... so sebou trochu pohrať. O chvíľu som tam!“

Áno, bol to veľmi romantický večer.

Divoko som otváral zásuvky a zároveň som masturboval, kým Laura kľáčala v obývačke a v pozadí bežala šou, kde Ant a Dec práve robili rozhovor so súťažiacim, ktorý spieval country pieseň *Camptown Races* v potápačskom obleku.

„Máme problém,“ oznámil som Laure, keď som vošiel do obývačky. „V dome nijaké nie sú.“

„Dofrasa! Tak teda nič.“

Mala pravdu, nemali sme pokračovať. Bolo to najrozumnejšie riešenie, no moja žena je veľmi atraktívna a v tej chvíli kľáčala na gauči, mala rozťahnuté nohy a vystrčený zadok. Vtedy som vyslovil slová, ktoré spečatili môj osud: „Neboj sa, vytiahnem ho pred vyvrcholením a urobím sa ti na chrbát.“

Romantická a zdržanlivá Laura bola mojím návrhom určite znechutená, ale vtedy držala v rukách opraty živočíšna a hriešna mačička, ktorú má v sebe každá žena – ak ju svedomito hľadáte a podráždite na správnych miestach.

„Okej, ale naozaj si daj pozor,“ vzrušene zachripela.

Na svoju obranu musím povedať, že som si naozaj dal pozor. Vyvinul som nadľudské úsilie a ovládal som sa dovtedy, kým Laura nedosiahla vrchol. Potom som z nej vyšiel. Nezacielil som však dobre.

Aspoň máme teraz skutočný dôvod na kúpu novej sedačky.

Problém bol v tom, že táto antikoncepcná metóda nestačila. Prerušovaná súlož vás neochráni. Vedia to aj blázniví tínedžeri, ale my sme sa rozhodli tento fakt ignorovať, až dovčera – 1. apríla.

V ten deň som sa od rána hádal s redaktorom o reklamnom priestore na poslednej strane novín. Hádaním myslím niekoľko pasívne agresívnych e-mailov, ktoré vyvrcholili nevlúdny päťminútovým rozhovorom pred oddelením reprografie.

Keď som začínal svoju novinársku kariéru, takto som si zábavný pracovný deň nepredstavoval. Očakával som, že sa budem celý deň kúpať v záplave kreativity a vytvorím skvelé články na témy, ktoré budú potrebovať môj nadhľad a názor. Mojim osudom bolo písať najlepšie informačné články, tlačové správy a reklamné texty.

Žiaľ, zatiaľ sa nenaplnil, a tak som zabíjal čas v miestnych novinách a bojoval som s inými o nevýznamných šesť centimetrov reklamného priestoru. Prehral som, a keď som prišiel domov, moje myšlienky boli temné ako duša dospelého fanúšika Justina Biebera.

„Ahoj, zlato,“ nevrlo som zamrmlal, keď som ju uvidel stáť v kuchyni.

„Ahoj,“ zašepkala, len čo som jej na líce dal zvyčajný bozk.

Keby som bol v lepšej nálade, určite by som si všimol, že čosi nie je v poriadku. No ja som si len sňal kravatu, dovliekol som sa do obývačky a posadil som sa na epedu zašpinenú od semena (obrátili sme ju naopak), aby som aspoň polhodinu pozeral správy o tých, čo sú na tom horšie ako ja. Toto sa mi vždy na ľuďoch protivilo, ale keď máte za sebou hrozný deň v práci, pomôže vám, ak zistíte, že niečí deň bol taký zlý, až sa o tom dozvedela televízia. Laura prišla do obývačky a posadila sa vedľa mňa. Vôbec som si neuvedomil, že je nervózna a stále sa mrví.

„Mala si dobrý deň?“ spýtal som sa jej a dúfal som, že povie áno, aby som mohol začať šťavnato kritizovať toho idiotského redaktora Colina Forbesa.

„Ehm. Nie... ani nie.“ Začala štipkať do vankúša.

„Skutočne? To ma mrzí,“ odvetil som a chystal som sa obrátiť pozornosť na môj deň. „Viem, ako sa cítiš. Aj ja som sa mal hrozne. Spomínaš si na toho kreténa Forbesa so škuľavým okom? Dnes sa správal ako hajzel. Potreboval som pol strany na veľkonočnú reklamu, ale on musel robiť problémy... vraj ju potrebuje na uverejnenie výsledkov ragby. Hlúpe ragby. Koho to už len zaujíma? Trápny šport. Poviem ti, zlato, niekedy ma táto práca irituje. Rád by som odtiaľ odišiel, no nemám chuť teraz hľadať niečo iné. Z pracovných pohovorov mám hrôzu. Dopekla!“

Strpol som. Uvedomil som si, že som zabudol na Laurin dnešný pohovor. Dnes bola v Londýne na

stretnutí s manažérmi spoločnosti Hotel Chocolat (v angličtine sa však chocolate píše na konci s e. Veď sme v Británii. Ak niekedy nastane deň, keď začnem hláskovať po francúzsky, môžu ma pokojne zatvoriť do blázinca). Ako som len na to mohol zabudnúť? Dokonca som jej ráno pred odchodom do práce zaželal veľa šťastia. Prešlo len deväť hodín a vyfučalo mi to z hlavy. *Za to môže Colin Forbes a ten suchý kurací sendvič, čo som mal na obed.*

Z úst sa mi vydral ston, keď som si uvedomil, akú pohromu som na seba privolať. Vedel som, že niekoľko nasledujúcich minút bude hrozných. Existovala veľká pravdepodobnosť, že noc strávim na gauči zababranom semenom.

Chystal som sa ospravedlniť. Nevedel som však nájsť vhodné slová, aby som vyjadril svoju hlbokú ľútosť. Netušil som, ako zabrániť hnevu, čo sa na mňa valil ako posol zvestujúci koniec Jamieho Newmana. Ak by stačilo odňať si ruku, urobil by som to. Dopekla, rovno by som si ju sám odhryzol.

Uprel som zrak na Lauru. Bolo to horšie, ako som si myslel.

Očakával som nahnevaný zachmúrený pohľad – dôkaz potláčanej ženskej zúrivosti, ktorej terčom som mal byť ja. Čo som uvidel, neveštilo nič dobré. Bola bledá, rozrušená a veľmi, veľmi zmätená.

Bože, nie! So zúrivým zvieraťom si poradím, no Laura vyzerala hlboko zranená. Cítil som sa pre-

to oveľa horšie. Nerozhneval som ju, bola zo mňa smutná. *Kiež by som sa dokázal zadusiť epedou.*

„Prepáč mi, miláčik,“ ospravedlnil som sa a chytil som ju za ruku. „Povedz mi o tvojom pohovore.“ Zahľadel som sa na jej sklúčenú tvár. „Prebehol dobre?“

Bola to hlúpa otázka. Asi ako keby som sa opýtal Žida v roku 1939, či bude v najbližších voľbách voliť Hitlera. Hľadela na mňa tými úžasnými modrými očami a zachveli sa jej pery. V mysli som si chystal nákupný zoznam: zmrzlina Häagen Dasz, kvety a možno i nové auto. Stisla mi ruku. Zhlboka som sa nadýchol, aby som sa pripravil na to, čo mi chce povedať.

„Som tehotná.“

„To nič,“ začal som. „Iste sa vyskytne ešte iná príležitosť a toto nebude...“

Hmmm. Čosi tu neseď. Môj mozog počul, ako Laura povedala, že pohovor sa nevydaril, ale moje uši trvajú na niečom inom. Najlepšie bude opäť si prebehnúť posledných niekoľko sekúnd a prehodnotiť význam jej slov...

Nie, pohovor určite nespomínala.

No čo za čudnú vetu to vyslovila? Znelo to, akoby povedala: „Som tehotná“, ale to je, samozrejme, nemožné. Také slová nesmie nikdy vyrieť, aspoň nie najbližších šesť až sedem rokov, kým si budujeme kariéru a chceme navštíviť veľa vzdialených miest. Asi by bolo vhodné požiadať ju, aby tú vetu zopakovala, nech sa uistím, že som zle počul.

„Prepáč, nerozumel som. Čo si povedala?“

„Oznámila som ti, že som tehotná.“

No do...

Asi som mal problém s ušami. Stále som počul, že je tehotná. Tak som si to overil ešte raz.

„Čože?“

„Dopekla, Jamie! Hovorím, že som tehotná. Čo si hluchý?“

Pokúsil som sa odpovedať: „Blurben hurmen?“

Zdalo sa, že moje rečové centrum skratovalo. Nebol som schopný tvoriť slová. Mojej novej reči porozumejú asi len Švédi.

„Čo?“

Zafučal som ako splasínajúca pneumatika. Na chvíľu som strpol a hlavou mi obrovskou rýchlosťou vírili myšlienky. Ako je to vôbec možné? Taký hrozný deň! Ráno som sa s námahou usiloval z tela vypudiť včerašie thajské jedlo (naozaj už musím prestať jesť tie nezdravé veci z donášky), na obed som mal veľmi zlý kurací sendvič, vrcholom dňa bola popoludňajšia hádka s Colinom Forbesom a všetko zaklincovala večer moja žena vyhlásením, že je tehotná. Toto všetko naraz? Prvého apríla...

Ahá! Už mi je to jasné! Zrazu mi začalo svitať. Je prvého apríla! Laura – tá malá uličnica – žartovala. Moja žena je taká múdra a vtipná!

Mám rád dobré prvoaprílové žarty. Už ich na mne bolo spáchaných niekoľko. Napríklad, keď som bol

na univerzite, môj spolužiak Carlo zmenil dátum odovzdania úlohy z kreatívneho písania na druhého apríla. Veľmi sa nasmial, keď som ďalších šesť hodín strávil divokým písaním na počítači, akoby som užíval amfetamíny, a pokúšal som sa vytvoriť text s tristo slovami. Vlastne to bola moja vina. Vedel, že si nikdy nedokážem zapamätať termíny a moju nepozornosť využil priam majstrovským spôsobom.

Keď som mal jedenásť, môj vtedy trinásťročný brat Chris považoval za vtipné potrieť moje špicaté Spockove uši sekundovým lepidlom. Keď som strávil celé popoludnie s mamou na pohotovosti, kým acetón rozpúšťal lepidlo a páľil mi uši, išiel sa rozpučiť od smiechu. Potom dostal dvojmesačné domáce väzenie a viac sa nasmial. Vždy keď sa naskytla príležitosť, bicykloval som sa popod okno jeho izby s novými Spockovými ušami a veľmi som si to užíval.

Laurin žart patrila k všednejším a vyžadoval aj menej plánovania, no jej herecký výkon som ocenil.

„Jasné... to bolo dobré, Laura!“ zvolal som šťastne.

Tešil som sa, že som to nakoniec pochopil. Na chvíľu ma zmietla, ale úspešne som to rozlúštil.

„Prosím?!“

Bolo to zvláštne, už sa mala začať usmievať. Veď som na to prišiel. Vyskočil som zo stoličky a uvoľnil som sa.

„Hovorím, že ti to vyšlo! Dostala si ma. Ty... a tehotná? Výborný žart!“

Stále sa neusmievala. Odišiel som do kuchyne, aby som si uvaril čaj. Laura ma nasledovala. Postávala vo dverách a sledovala, ako hrkocem šálkami a kanvicou.

Potom pomaly vyriekla: „Jamie, toto nie je žart. Myslím to vážne. Som tehotná!“

Moja žena má jednu chybu – nikdy nevie, kedy prestať vtipkovať. Je to celé o vhodnom načasovaní a už to vyslovila viac ráz, takže nemalo zmysel v tom pokračovať.

„No tak, zlato, prestaň s tým. Veľmi dobre viem, že žartuješ.“

Laura sa zamračila, prihnala sa ku mne, vytrhla mi z rúk utierku a šľahla ma ňou. Dva razy.

„Toto nie je vtip, ty idiot! Opäť ma švihla. „NA-OZAJ“ – plesk! – „SOM“ – plesk! – „TEHOTNÁ!“ Plesk! Plesk! Plesk!

„Prestaň na mňa útočiť tou prekliatou utierkou!“ zajačal som.

Jej ruka klesla. S trasúcimi sa prstami som položil šálku naspäť na linku. Nastalo ticho... strašné, strašné ticho.

Pozrel som sa na vyčerpanú tvár svojej zvyčajne usmiatej ženy. „Ako?“ dostal som zo seba.

Zatvárila sa znechutene. „Asi to bude tým, že sa na mňa pravidelne vrháš ako nadržaný nosorožec. Tak sa to obvyčajne stáva.“

„Veď si... dávame pozor.“

Až o niekoľko hodín som si spomenul na tú noc, keď som po celom byte zúriivo hľadal kondómy.

„Asi nie dostatočne veľký.“

Niekoľko ráz som sa zhlboka nadýchol a vydýchol. Netušil som, čo mám povedať, no čosi som vysloviť musel. Nemohol som stráviť zvyšok nášho manželstva vydávaním zvukov.

Na tému tehotenstva som sa vyjadriť nedokázal, preto som sa smutne usmial a zvolil som inú otázku: „Tak ako prebehol pohovor?“

Na tvári sa jej zračilo nefalšované zúfalstvo a oči sa jej zaliali slzami. „Ovracala som Christophera Bigginsa!“

„Nie je náhodou mŕtvy?“

Laura začala nahlas vzlykať a ja som ju objal. Musel som, pretože sa mi už podlamovali kolená.

O dve hodiny som mal v sebe dve chladené pívá a trochu som sa upokojil. Laura si išla naliať pohár vína, potom si však spomenula, prečo ho vlastne potrebuje, a tak fľašu odložila na pôvodné miesto. Namiesto toho si pripravila sladký čaj. Keď je človek v šoku, vraj to pomáha. Netuším, ako môže hromada cukru a dávka kofeínu upokojiť nervy, ale čo už len ja môžem vedieť. Veď nedokážem ani spať so svojou ženou bez toho, aby som jej hneď nespravil dieťa.

„Čo budeme robiť, Jamie?“ spýtala sa Laura, sledujúc televíznu reportérku Joey Jonesovú, ktorá stála pred sídlom ministra financií a informovala nás

o nových daňových úľavách pre pracujúce rodiny. Tá zhoda náhod bola zarážajúca.

„Neviem, zlato. Skutočne netuším.“

Vlastne by tu bola jedna možnosť... no je to hrozný nápad. Taký, o ktorom dúfate, že ho nikdy v živote nebudete musieť vysloviť. Niekedy však nevyhnutnosť zvíťazí nad ostatnými dôvodmi a toto bola presne taká situácia.

„Chceš... si to nechať? Ak nie, nemusíš.“ Tie slová v mojich ústach chutili ako popol. Nedokázal som uveriť, že som ich vyslovil.

„Myslíš tým p... p...“

„Áno,“ prerušil som ju. „Je to jedna z možností.“ Z tých hrozných.

„Neviem. Čo si myslíš ty?“

Rozum mi našepkával: *Nech to urobíš, prosím. Nemáme dosť peňazí ani času, aby sme si mohli dovoliť mať dieťa.* Hľadel som do Lauriných nádherných modrých očí plných slz a nedokázal som ju nútiť k takému... zákroku.

Tú ženu ľúbim. To je dôvod, prečo otehotnela. Pretože som sa s ňou miloval. To dieťa je plodom našej lásky. Možno to nebolo to najromantickejšie milovanie, no nešlo ani o nezmyselné a nezáväzné vrznutie.

„Nie,“ povedal som s citom. „To by som nechcel.“ Vzal som ju za ruku. „Ľúbim ťa, miláčik, nech sa deje čokoľvek. Ak máš mať moje dieťa, tak to tak

bude.“ Na okamih som sa zarazil. „Teda iba ak si neželáš niečo iné.“

Zasmiala sa. Síce len trochu, ale bol to smiech. „Aby som povedala pravdu, neuvažovala som nad potratom. Myslela som len na to, aký budem mať veľký zadok.“

„Nezabudni na prsia,“ pripomenul som jej a konečne som sa aj ja usmial. „Budú obrovské.“ Pohol som obočím a urobil som obscénne gesto, akoby som ohmatával veľké prsia. Zachichotala sa.

Utrela si oči a potiahla nosom. „Bude to veľmi ťažké, zlatko,“ varovala ma. „Nemám prácu a peniaze z predaja obchodu nám dlho nevydržia.“

Objal som ju. „Poradíme si. Priberiem si ďalšiu robotu. Možno sa ti tiež podarí niečo nájsť.“

Opovržlivo sa na mňa pozrela. „A čo také? Budem výrobca čokolády na voľnej nohe?“

„Jasné! Prečo nie? Veď také čosi existuje, či nie?“

Samozrejme, že nie, no chytal som sa aj slamky, aby som odviezol našu pozornosť od katastrofálnej situácie.

„Možno by som mohla chodiť k ľuďom domov a variť im obrovské množstvá čokolády,“ opäť sa zasmiala.

„Tak vidíš! Vezmem si na starosť tvoj marketing.“ Zamyslel som sa a vyhlásil som: „Laura Newmanová vám navarí toľko čokolády, že sa z toho potentujete.“

Nahlas sa rozosmiala a ja som sa k nej pridal. Myslím si, že keď sa človek hodinu po najväčšom šoku vo svojom živote dokáže smiať, asi tá situácia nie je až taká zlá.

Nemám pravdu?

Laurin denník

streda 22. mája

Drahá mama,

sledovanie vnútra môjho tela na monitore ma veľmi znepokojilo. To, čo sa deje dnu, je predsa súkromná záležitosť. Keď som to všetko uvidela na obrazovke (vlastne išlo len o obraz ultrazvuku), cítila som sa zvláštne zraniteľná, hoci sa prizeral len môj manžel a sonografistka.

Prešli dva mesiace, odkedy som zistila, že som v tom. Krútim sa vo víre pocitov ako veterník na streche počas hurikánu. V jednej chvíli som vzrušená a teším sa na to, ako privediem na svet nový život, vzápätí sa trasiem od strachu a zúfam si, prečo som sa nenarodila ako mníška v kláštore, kde sa dodržiava celibát.

Rozmýšľam nad všelijakými hlúposťami, len aby som nemusela myslieť na fakt, že som tehotná. Vždy keď si uvedomím váhu zodpovednosti priviesť na svet dieťa, spanikárim. Ledva zvládam seba. Pripadá mi nemožné sprevádzať životom aj niekoho iného. Bude zázrak, ak sa mi podarí doviesť to decko

do dospelosti bez toho, aby ho uväznili, zavreli do blázince či skončilo dokaličenie.

Kým sa začnem stresovať tým ostatným, musím ho najprv úspešne donosiť a po deviatich mesiacoch ho bez komplikácií vytlačiť.

Preto som cítila úzkosť, keď som sa objednala na ultrazvuk v miestnej nemocnici. Veď je tu toľko otázok. Čo ak dieťa nie je v poriadku, nebude sa hýbať či nezačujeme tlkot jeho srdca? Nebude mať dve hlavy? Mala som aj obavy, či sa mi nevydriape z brucha ako tá vec vo *Votrelcovi*.

Ach, *Votrelec*. Videla som ho ešte v deväťdesiatych rokoch minulého storočia a odvtedy som sa neodvážila pozrieť si ho znova. Niekoľko týždňov som bola na smrť vydesená. Ani mi nenapadlo, že si na tú nechutnú malú hlavu chrliacu kyselinu spomeniem, keď otehotniem. Keď vo svojom vnútri nosíte dieťa, nič vás nepovzbudí väčšmi ako film o mimozemskom parazitovi, ktorý rastie v ľudskom tele.

Usilovala som sa nemyslieť na to, a tak sme s Jamiem nasadli do auta a odviezli sme sa do Nemocnice kráľovnej Alexandry. Zarazilo nás, keď nám oznámili, že ultrazvuk nevykoná lekár, ale niekto, koho volajú sonografista. Pripadalo nám to ako nejaký námornícky termín a obaja sme boli trochu sklamaní, keď k nám podišla zavalitá Ázijčanka a predstavila sa nám.

Očakávali sme mladého muža v modrom svetri a s okuliarmi, ktorý by mal na hlave obrovské slúchadlá, aké sa nosili počas druhej svetovej vojny, a rozprával by s brooklynským prízvukom. Narinda nás zaviedla do miestnosti na rádiológii.

„Viete, ako funguje sonograf, pani Newmanová?“

Drahá Narinda, podnikala som v oblasti predaja čokolády. Nerozoznala by som ho od Sony Playstation.

„Žiaľ, nie.“

„A čo vy, pán Newman?“

„Nuž, myslím si, že je to akási röntgenová analýza vnútra ľudského tela...“

Vždy keď začne hovoriť takýmto tónom, ostávam v nemom údive. Z nejakého dôvodu, rovnako ako väčšina chlapov, Jamie nedokáže priznať, že niečomu nerozumie. Namiesto toho sa snaží tváriť, že vie, o čom je reč, a skladá dohromady slová a výrazy, ktoré niekde počul a môžu, ale nemusia, mať niečo spoločné s danou témou.

„... a v ruke budete držať čosi, čo sa podobá na skener čiarových kódov v Tesco a budete tým prechádzať po Laurinom bruchu. Vlastne je to podobná technológia. Nemám pravdu?“

Dobrotivý bože, prirovnal metódu sledovania nenarodeného dieťaťa k spôsobu kúpy plechovky fazúľ a ovocného koláča. Čakal hádam, že keď mi Narinda prejde prístrojom po bruchu, skener zapípa a na obrazovke sa zjaví cena dieťaťa?

Narinda sa zahľadela na Jamieho, akoby bol duševne zaostalý. „Ehm, nie, pán Newman, nefunguje to ako snímač čiarových kódov. Ultrazvuk pracuje so zvukovými vlnami. Tieto vysokofrekvenčné zvukové vlny, ktoré prechádzajú Lauriným telom, možno premeniť na obraz a vďaka tomu uvidieť dieťa.“

„Aha,“ poznamenal študovane Jamie. „Podobne ako sonar v ponorkách. Zisťujú ním prítomnosť nepriateľských plavidiel a veľkých živočíchov. Napríklad veľrýb.“

Práve ma prirovnal k vráskavcovi?

„Takže začneme,“ zašvitorila Narinda, ignorujúc môjho imbecilného manžela. „Posaďte sa, pani Newmanová, ja zatiaľ nastavím prístroj.“

Uložila som sa na sedadlo, ktoré pripomínalo zubárske kreslo. Narastala vo mne úzkosť. Narinda sa obrátila k obstarožne vyzerajúcemu prístroju vedľa sedadla (to bolo ešte staršie), postláčala niekoľko vypínačov a opäť sa na mňa veselo usmiala. Jej výraz hovoril: *Upokojte sa, nervózna prvorodička. Už som to robila milión ráz, a hoci pre vás je to veľká vec, ja práve myslím na tuniakový cestovinový šalát, ktorý si kúpim na obed.*

„Prosím, vyhrňte si blúzku, pani Newmanová.“

Jamie sa zachichotal. Aj on bol z vyšetrenia nervózny a v takejto situácii sa vždy uchýli k detskému správaniu. Škaredo som naňho zazrela a on sa zahabene zamrivil na stoličke.

„Toto je transducer, teda sonda,“ vysvetlila Narinda. Myslela som si, že sa tak volal ten film, kde sa roboti menili na autá, no držala som jazyk za zubami, pretože to zjavne bola hlúposť.

„Budem ňou prechádzať po vašom brušku a uvidíme, čo sa tam objaví!“ zvolala nadšene.

Neviem, čo sa tam „objaví“, ale ak to čo len trochu bude pripomínať Votrelca, budete musieť rýchlo uhnúť z dosahu môjho vybuchujúceho tela.

Potom mi na brucho naniesla chladný lubrikant. Keď stlačila takmer prázdnu tubu, ozval sa zvuk podobný prdeniu. Úmyselne som sa vyhla pohľadu na manžela, pretože existovala veľká pravdepodobnosť, že v tej chvíli potláča detský radostný výkrik.

„Poďme na to,“ povedala Narinda, akoby sme sa všetci chystali na zábavný výlet na pláž. Veď sme sa pripravovali preskúmať neznámu formu života, ktorá sa usídlila v mojej maternici! Najprv na obrazovke bola len zmes bielej a čiernej farby. Potom Narinda začala pomaly prechádzať sondou po mojom bruchu. Očividne to trvalo dlhšie ako zvyčajne, pretože začala vyzeráť ako tí blázni, ktorí chodievajú na pláž s detektorom kovov. Ani po niekoľkých sekundách nenašla, čo hľadala.

Jamie mi stisol ruku. Obaja sme střípli. Buď malo naše dieťa nadprirodzené schopnosti a bolo neviditeľné – čo by sa mu v živote určite zišlo –, alebo niečo nebolo v poriadku. Keď sa Narinda opäť pustila